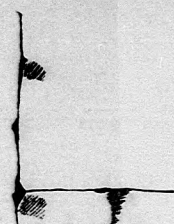

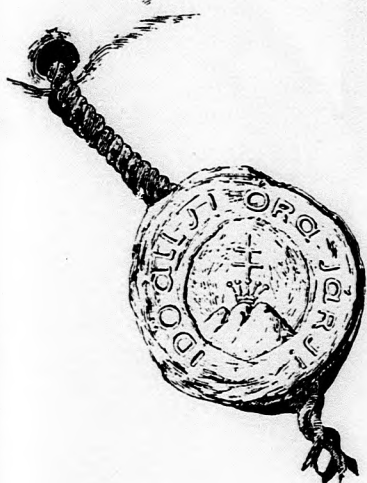
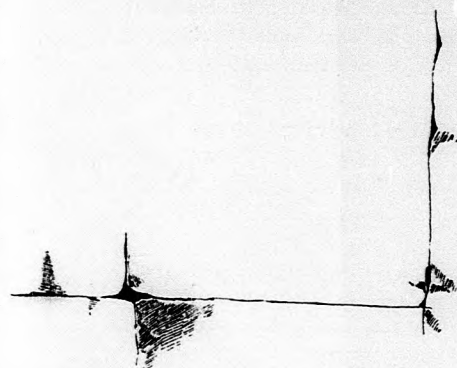
41

50

ELŐKELŐ: :VILÁG

•HETENKENT•MEGJELENŐ•FOLYÓÍRAT•
•A•MAGYAR•NEMES•TÁRSASÁG•SZÁMÁRA•

ELŐKELŐ VILÁG

hetenként (szerdán) megjelenő szépirodalmi és társadalmi folyóirat a magyar nemes társaság számára.

Előfizetési ára: Egész évre 8.— Egyes szám —.20	Szerkeszti és kiadja: Lengyel Gizella.	Szerk. és kiadóhivatal: BUDAPEST, VII. ker., István-út 40. szám.
---	---	--

Sport.

József Ágost főherceg, Fülöp orleánsi herceg és a kíséretükben levő előkelő társaság Bánkúton vadászott.

Terítékre került 685 nyúl, 17 őz, 18 fogoly és több fácán. Kisjenőre várják Augusztá főhercegnőt. Fejérváry Géza báró honvédelmi miniszter csak akkor megy le Kisjenőre, ha Gromon államtitkár visszaütött. A társaság Somoskeszre ment vadászatra.

A Kóburg Fülöp herceg által a balogvári uradalomban rendezett vadászatokat a geryői pusztán már befejezték. A már említett 18 vaddisznón kívül a balogvári erdőségekben 44 darab vaddisznó esett el, melyet Alfréd kóburgi uralkodó herceg egymaga 12 darabot ejtett el, köztük egy hatalmas példányt, melyet a vadőrök Furiósonak kereszteltek.

Folyó hó 5-én a Meleghegyi-féle szarvaskertben Alfréd herceg 2 darab 18-as agancsú szarvast lőtt le.

Lipót herceg és Wurmbbrand tábornok Kóburg Fülöp herceggel 6 darab szarvast ejtettek el. Másnap a geryői pusztai pagonyban 2 őzbak, 9 róka, 52 nyúl és 2 vadmacska esett áldozatul.

A vadászatokat még aznap nagy vadászlakoma fejezte be a balogvári kastélyban. Innen kocsin Rimaszombatra hajtottak a fejedelmi vendégek és itt vasutra ülve Fülekre mentek, hol Kóburg Fülöp herceg füleki uradalmához tartozó galsi erdőségekbe fácán vadászat volt, mely után a vadászok Budapesten át Bécsbe utaztak.

Az eredményes vadászatok január hónapban folytattnak.

A gödingeni udvari vadászatok igen élénkek.

Miklós nagyherceg, Ottó főherceg, Ferencz Salvátor főherceg és Frigyes főherceg továbbá Goluchovszky gróf és a diplomácia testületnek sok tagja, köztük Kapnist gróf és Eulenburg gróf a társaság kiválóbb tagjai.

Ő felségét mint házigazdát Ottó főherceg képviselte.

Dr. Lendl Adolf Bártfán egy fehér rókát lőtt. A rika állat bundájában egy színes szőrszál sincs, körmei, szemei szintén tiszta fehérek, csak a szembogár vérvörös. — A szerencsés vadász, a ki ezt a szép állatot most kitömeti, 300 frtért sem akarta eladni, pedig ennyit ígért neki érte egy külföldi múzeum.

Olaszországban, Ancona környékén nagy hóesések vannak.

Macerátában pedig a havazások leszoritották a farkasokat a hegyekről s a kiéhezett dűvadak az éhségtől gyötörtetve, be kullognak Fematre faluba, hol a juhokat pusztítják.

ELŐKELŐ VILÁG

Szerkeszti és kiadja: LENGYEL GIZELLA.

Múlt és jelen.

Nemzetünk életfájának anyagyökere a történelem s míg a tudomány, ipar és harcz mezején véghez vitt szép és nagy tetteket ifjaink és hölgyeink olvassák, míg a történet lapjaira bejegyezni való dolgokat művelünk, addig elkorcsosulástól vagy éppen megsemmisüléstől félnünk nem lehet.

A nőt elválhatlan kötelék fűzi a férfi sorsához. Midőn a férfi hazája boldogítására elhatározó lépést tesz, a nő hú társa. Tekintsünk vissza a régmúlt időkbe s látni fogjuk, hogy midőn Etele egyik fia 476-ban a székely havasok között húzta meg magát, midőn Árpád alatt a kétszázhatvanezer harczos Pannoniát elfoglalta, a nők kitartó odaadással buzdították őket. Sarolta, I. István anyja, a szent királyt s vele nemzetünket a kereszténységre térítvén, nyugattal kibékítette. IV. Bélát hosszas bujdosása alatt neje őrszemléként kísérte. Mátyás királyvá választása nagy részben Szilágyi Erzsébet műve volt.

A hős Zrinyi Miklós mellett ott volt a szigetvári ostromban hős neje. Munkács várát hónapokig védte a bátor lelkű Zrinyi Ilona. Izabella, Loránffy Zsuzsánna, Bornemissza Anna szintén fényes történelmi nevek. Dobozy neje. A Rákóczy forradalomnak énekesnője, Cserey Heléna s szadadságharczunk önfeláldozó hölgyei mindmegannyi dicsősége történelmünknek; olyanok ők, mint a diadémon a boglár, mint ragyogó csillagok a kék ég boltozatán.

A magyar nő mindenkor forrón szerette honát s mindenkor szeretettel áldozott közügyeiért, művészetét, irodalmát előmozdította.

Nincs oly szép és nagy mű hazánkban, a melynek létre hozásában a mi hölgyeink részt ne vettek volna. Hathatósan bizonyító példák arra számtalan humánus intézeteink.

Első sorban áll Klotild főhercegnő, Cirkveniczében épült szanatoriumával, Majláth Józsefné grófnő Zemplén megyében gyakorolt jótékonyásával, Cziráky Béláné grófnő a ki az „Örökimadás temploma“ létrehozásában és a szenvedő emberisé; ápolásában buzgolkodik és számtalanok, kik a közjóért fáradszón munkásságot fejtenek ki.

Egy nemzetnél sincs a nőknek akkora erkölcsi befolyásuk a társadalmi életre, mint nálunk.

Ennek oka az, hogy fajunk rokontalanul áll, hogy a haza alkotmánya még a polgári jogokban is részesíti hölgyeinket.

A „nemzet“ nevet csak az a nép érdemli meg, a melynek történelme van, oly hazafiui tette, a mely képes legyen arra, hogy az utókort lelkesítse s méltók legyenek arra, hogy az emberiség emlékezetében megőriztessenek.

Nekünk számtalan ily tényeink vannak.

Csak az tudja igazán szeretni a hont, a ki tudja, mily drága áron van az megszerezve s mily küzdelmek közt van az fenntartva.

Csak az becsüli méltóképpen magát és nemzetét, a ki tudja, mily szolgálatokat tett földünkre telepedése óta a műveltségnek és az alkotmányos szabadságnak.

A magyarban meg van a becsérzet.

A magyar nő ismeri hazája történetét s abban látja azon magasztos női mintaképet, mely után törekednie kell!

Abból tanulja meg a valódi ragaszkodást a hazához, a hűséget nemzetéhez s a kegyeletes tiszteletet ősi intézményei iránt.

Abból látja, miképen nevelték hajdan hölgyeink azokat a hős férfiakat, kik Sámsonként tartották fön az omlófélben levő hazát.

Hazánk nemes hölgyei!

Szeressétek hazátokat s ne feledkezzetek meg Istenről. Legyen jelszavatok:

Mindent a hazáért, vallásért és a királyért!

A hajnali csillag . . .

Irta: Perényi Kálmán.

A hajnali csillag
 Letűnik az égen . . .
 . . . Csináljon koporsót
 Az asztalos nékem,
 Mert mire kialszik,
 Az utolsó csillag :
 A lelkem is elszáll.
 Testem marad itt csak !

. . . Egy-két deszkaszálat
 Szegezzen csak össze . . .
 Mind a négy oldalát
 Feketére fösse,
 De a tetejére
 Egy kis helyet hagyjon,
 Hogy oda három szál
 Virágot rajzoljon.

Rajzoljon reája
 Három szál virágot,
 Körüle zöldelő,
 Lombokat, faágot . . .
 Hogy ha már az élet,
 Nem is volt virágos,
 Legalább koporsóm
 Legyen tálipános !

Az ideálista.*

— Esik az eső, keresztmamám . . . beszaladok ernyőért!

— Óh, te! Hát így félsz az esőtől! Innen a verandáról hármat-négyet szökdé-
 cselünk s ott leszünk a „dörmögő medve“ odujában. Tudsz-e szaladni ?

Jenő mosolyogva nézett keresztanyjára, mintha azt mondaná: én igen, de te . . .
 te, keresztmamuskám ?

— Nézze meg az ember! Olyan öregnek tartasz ?!

Kézen kapta Jenőt és neki iramodott a veranda előtt messzi-messzi elterülő
 parknak.

Tulságosan bizott Csorbáné erejében, mert fele uton már majd elállt a lélekezete,
 Szerencsére éppen egy kis filagóriához értek.

— De itt még is csak meg kell pihennünk!

— Mond csak keresztmamám, miért hívjátok ti Zsiga bácsit „dörmögő medvé“-nek ?
 Morózus ember talán ?

— Na! . . . tudod . . . meglátod, ha majd hosszabb időn át leszel vele. Különben
 ne félj, derék, jó ember, csakhogy ő is, mint a legtöbb agglegény, mindenben talál valami
 kifogásolni valót. Engem, egyetlen testvérét pedig éppen, hogy ki nem állhat! Mikor
 visszajött örökség elverő körútjáról, még csak felém se nézett.

— S merre járt Zsiga bácsi ?

— Tudom is én, tudom is én hol kószált a nagy világban ? Haraggal ment,
 haraggal jött s ha legalább sejteném, miért ?

Matatvány Kállay Sándor »Apróságok, Elbeszélések, Rajzok.« című könyvéből.

— Furcsa.

— Képzeld, mikor visszakerült. a helyett, hogy hozzám fordult volna bizalommal hivatalt vállalt, csakhogy megélhessen. Persze, száraz kis kenyér volt az. Egyszer aztán beteg lett. Azt is véletlenül tudtam meg. Mi sem természetesebb, hogy felutaztam Pestre s meg is találtam.

— Hogyan?

— Hogyan . . . s hol . . . ? Biz arra röstelkedve válaszolok. Nyomorúságban, meg aztán abban a kerepesi-uti kórházban. Borzasztó! Mennyit beszéltem, míg rávehettem, hogy hozzánk jöjjön. „Kegyelemkenyér nem kell soha, nem, el nem fogadom!“ De aztán később kezdett arról a sok megalaztatásról beszélni, melyben hivatalnokoskodása alatt részesült. Hogy nincs akarata . . . nem lehet . . . hogy ilyen meg olyan egyoldalú, félszeg főlebbvalójának tartozik engedelmességgel . . . meg, hogy jó arcczal kell hallgatnia az ilyen, meg olyan bárgyu beszédeket stb. . . stb.

— Végre belátta, ugy-e keresztmamám, ha már meg kell hunyászkodnia, meg kell, hogy alázza magát, mégis csak okosabb a testvértől jövő „kegyelemkenyeret“ választani.

— Oh, dehogya! Olyan jogczimet kellett találnom, hogy még követelhesse is azt, a mi itt kijár neki. Szerződéssel kötöttük birtokunkhoz, kastélyunkhoz, mint főfelügyelőt és könyvtárnokot.

-- Olyan nagy könyvtárunk van keresztmamáéknak?

— No, persze! Te azt nem is tudtad? . . . Legérdekesebb a dologban az, hogy e könyvtárnak az alapját az a hat-, vagy hétezer könyv képezi, melyet férjem éppen tőle Zsiga bátyádtól vásárolt meg elutazása előtt. S a mint látszik, férjem megvette Zsiga bátyádnak könyvgyűjtési mániáját is. No, és most a „vén medve“ reggeltől estig ki sem bujik odujából; egész nap falja a könyveket, ott is étkezik külön, egyedül. Hogy meg lesz lepetve, a mint téged meglát! No, de rajta szaladjunk!

A kastélynak miniatúr kiadása volt a kerti ház. Csinos, karcsu tornyok a könyvtárnak berendezett első emelet fölött s a földszinti részt, mely Zsiga lakásául szolgált, elborította a sűrű vadszöllő.

A „vén medve“ éppen pipáját tömte. Szörnyen meglepték a nem várt látogatók. Szemei az ifju ember arcára meredtek, majd Csorbánéra vetett kérdő tekintetet.

— Találd el, ki az? No . . . még se . . . Ej, ej . . . az igaz, hogy éppen húsz éve . . . Most sem emlékszel? . . . Négy-öt éves lehetett akkor . . . Ugy-e, hogy megváltozott?

— Csak — Csak — talán nem Jenő — Bede Jenő? Keze ugy reszketett, hogy a kockára vágott dohány pipájából a földre hullott.

— De biz' én volnék, Zsiga bátyám!

A „vén medve“ mondani szeretett volna valamit, de zavarában csak érthetetlen hangokat hebegett. „Ülj le édes — édes Jenő öcsém!“

— Én pedig visszaszaladok — szolt Csorbáné, — Hosszura ne nyuljon az első látogatás, Jenő, pláne, ha este okvetlen utazni akarsz. A jövő héttől kezdve, mikor majd sokáig, nagyon sokáig nálunk leszel —

— Értem, értem, keresztmamám.

Már jó messzire járt Csorbáné, mikor az öreg kezdett magához térni.

— Hogy megnőttél! Persze rám nem is emlékszel . . . Hogyis emlékeznél!

— Rég volt, Zsiga bácsi!

— Rég . . . rég . . . Meg aztán te alig voltál akkor nagyobb, mint az öklöm.

Valami ellenálhatatlan indulat izgatottságától, még mindig reszkető kezét az ifju fejére vezette, hogy megczirógassa hosszú, hullámos haját.

— Bizony fiam, rég volt. Csodálkozom, hogy még tudsz magyarul. Beszédeden érzik is egy kicsit a franczia accentus. Persze francziául beszéltél mindig.

— Oh, nem! Apámnak Párisban élő testvére még tud magyarul, habár az ő családjá harmincz év óta nem mozdult ki onnan. Meg aztán tizenöt éves koromig magyar nevelőm volt.

— Bizony . . . bizony . . . — Elgondolkodva tömögette ujra pipáját Barczy Zsiga.

— No, aztán miféle pályára léptél? Vagy talán még csak ezután —

— Oh, én már régen választottam. Művész akarok lenni.

— Ej, menydörgős adtát! Ne beszélj!

— Sőt már valamire vittem is.

— Aztán a művészetek melyik ágát kultivárod?

— A hegedűt.

— Bravó, fiam! Szeretem, igazán szeretem! Ha engem kérdeztél volna meg, én sem tudtam volna szebbet tanácsolni. Igaz, hiszen hajdanában én is nyöszörögtem a hegedűt. Abban a boldog ideális korban . . . Te is persze menkő nagy idealista vagy?

— Azt mondják.

— És jut eszedbe néha édes anyád? A te drága, szép, angyali édes anyád, a kit . . .? — Hirtelen elhallgatott. Mosolyogni próbált s lopva kapott szeméhez, hogy szétmorzsolja, észrevehetetlenné tegye azt a könycseppet. Ez azonban Jenő figyelmét nem kerülte ki. Látva, hogy az ő réges-régen meghalt anyjának emléke még most is könyvet sajtol e régi barát szeméből, érezte, hogy ez a részvét közel, nagyon közel hozta lelkét ez embernek lelkéhez. Arcza pirulni kezdett, szerette volna szépen, poetikusan kifejezni azt, a mit csak érzett s a mi szívét mindig elárasztotta, valahányszor édesanyjára gondolt.

— Oh, Zsiga bácsi, hogy én anyámat mily szentnek tartom, arról embernek fogalma alig lehet. Pedig alig emlékszem reá. Arczvonásai elmosódtak már képzeletemben, csak valami melegséget, csak valami biztatót, csak valami megnyugtatót érzek, ha reá gondolok. Anyám emléke az én vallásom, Benne keresem a megnyugvást, az üdvöt. Benne kerestem a vigasztalást, s megtaláltam.

— A vigasztalást? Nem értelek.

— Zsiga bátyámnak megmondhatom. Szerelmes voltam. Csalódtam. Aztán megszűnt bizalmam minden nő iránt. S talán mert kerestem: azután mindenütt csak a rosszat, a romlottat láttam, találtam. Eloszlott a nők iránti gyöngéd tisztelet, az ére nyükbe vetett hit, — eloszlott a hit, mely ahhoz a világhoz fűzött, melyben kizárólag kívántam élni. Lenyűgözte lelkemet az a kétségbeejtő meggyőződés, hogy nincs e földön tiszta, örök szent — szent szerelem, mely hatalmasabb minden hatalomnál s üdvözítőbb minden imádságnál! Nincs, nem lehet olyan világ, milyent képzeletemben magamnak alkottam, mert a női lélek alantós röptü, mintha szárnya ólomból volna. Hazugok a nők, képmutatók és megvesztegethetők! . . . De egyszer megint anyámra gondoltam. Gondolkodtam, elmélkedtem. Lassan-lassan hinni kezdtem újra, hogy az a szép világ, mely tűnni látszott szemeim elől, még sem lehetett csupán gyermeki ábránd szülte illúzió, hiszen anyám jó volt, tiszta, szent, s a földön, ha volt egy olyan, kell, hogy legyen még egy, még több hozzá hasonló! . . . Anyám visszaadott a hitnek, reménynek, bizalomnak, az életnek!

Barczy Zsiga halászápadtan nézett a földre.

— Zsiga bácsi jól ismerte anyámat, apámat, mondja Zsiga bácsi — nem mintha kételkedném — nem mintha nem tudnám — csak Zsiga bácsitól is hallani akarom, ugy-e nem érdek hozta őket össze, ugy-e tiszta — tiszta, hatalmas szerelem volt szülőim közt a kapocs! Ugy-e, ki volt zárva minden, minden számítás, érdek, csupán szerelem —

— Hogy is kérdezhetsz ilyent?! Hát persze! . . . No, — igen, hát származhatik ilyen gyermek, ilyen tulajdonságokkal felruházott gyermek, mint te vagy, olyan szülőktől, kik nem igazi szerelemmel szeretik egymást! . . . Meghiszem! Az volt a szerelem! . . . De milyen szerelem!! . . . Milyen szerelem volt az, te Jenő, te édes, édes . . . öcsém, a mely létre hozott téged!!

Barczy Zsigának verejtékezett homloka, pedig dideregni érzett valamit bent-beől.

— Ugy, hát lehetett is volna másként! Szegény apám! Hiszen nem is tudott sokáig élni utána. Zsiga bácsi tud minden részletet, beszéljen kérem. Hogy is történt? Én olyan keveset tudok arról a katasztrófáról, No, ne kérésse magát!

Barczy Zsiga félt bele kezdeni. Végre is engedett az unszolásnak.

— A mit én mondhatok, azt talán már te is mind tudod. Atyád a városba ment. Aztán mikor visszajött, hozott magával egy új vadászpuskát. Mutogatta anyádnak, elfeledkezett arról, hogy töltve van . . . aztán . . . anyád meghalt.

— Iszonyatos! Szegény apám! Milyen rettenetes napok következtek reá! . . . És mondja csak, Zsiga bácsi, hát a törvényszék! No, mert biztosan a törvény emberei is zaklatták édes apámat. Ugy-e?

— Biz' igen! Akkor vitt volt téged el nagybátyád Párisba . . . De hát volt egy szemtanu, a ki bizonyította, hogy véletlenség volt . . . pusztá véletlenség.

— Gyanúsították?

— No igen, a kik nem ismerték ugy boldog házasságukat, mint én . . . De én aztán tanuskodtam —

— Zsiga bácsi volt a szemtanu? Zsiga bácsi volt ott?

— Igen, igen, igen, én, én!
 Karjai aláhanyatlottak. Aztán mintegy magyarázatul, igazolásul akadozva, magára higgadságot erőszakolva folytatta:

— Szomszéd birtokos voltam. Gyakran megfordultam nálatok . . . akkor is . . . véletlenül . . . véletlenül . . .

— Hosszu csend állott be. Az eső lassan permetezett s hűvös légáram csapott be a nyitott ajtón. Barcsi Zsiga mosolyogni próbált. Aztán így szólt:

— No, hanem most egy kedves, nagyon kedves meglepetést szerzek neked.

Jenő, mintha nem is hallotta volna, oly mélyen el volt merülve gondolataiban. Barcsi, mintha érezte volna Jenő gonolatát, félelem fogta el, majd ismét erőt vett magán s mesterkélt könnyedséggel sóhajtott fel:

— Bizony, bizony, olyan szerelmes párt, mint a te szüleid voltak, nem igen teremt a mai világ!

A szomszéd szobába támolgott s pár pillanat múlva egy arczképpel tért vissza.

— Mind elkallódtak, csak ez az ég maradt . . . nekem sincs több . . . neked sincs ugye . . . legyen a tied!

— Anyám! — Feléledve, felvidulva kapott az arczkép után. Nézte, nézte sokáig. Aztán megint komorrá lett arca.

— Nem nagy, nem túl nagy áldozat, ha megfosztom Zsiga bácsit — ?

Barcsi közbevágott:

— Nem, nem, van még egy nekem.

— Még egy? Hiszen az előbb —

— Igaz — igaz, no lám, hogy megfélelkeztem róla!

* * *

Az uton, míg a kastélyhoz visszaért, vádolta magát Jenő, hogy az ajándéknak nem örvend eléggé, hogy nem teszi oly boldoggá, mint a milyen boldoggá tennie kellene az ő édes anyjának képmása. Valami mintha szívére nehezedett volna, mintha a nedves, esős szürkület lopta volna be magát lelkébe.

Mikor a kastélyhoz ért, már elő is állt a kocsi. Keresztanyja a verándán várt reá. Siess ám, ha menned kell ma mulhatatlanul. Jó messzire van innen az állomás. Jenő nagyon fáradtnak érezte magát.

No, hát még egy pár perczig még diskurálhatunk is. Megtetszhetél a „vén medvének“, hogy olyan sokáig magánál tartott.

Jenő előhúzta zsebéből az arczképet.

— Ezt kaptam tőle.

— Ni, ni, az Erzsi! . . . Szegény Erzsi! . . . Szegény Erzsi!

Jenő hátra dőlt a széken, az arczképet kezében tartva, ideges izgatottsággal hallgatta keresztanyja elbeszélését: hogy neki is volt egy képe, de aztán így vagy úgy elveszett.

— És most édes keresztám, a sürgönyöd által jelzett időben várni fog kocsim az állomáson. Itt nyaralsz nálam! Érted? Hazajönnek a leányok is az intézetből s vig napokat fogunk élni. De a szándékom meg ne változtasd, érted?

Jenő némán bölintott fejével, s a fényképet szórakozottan forgatta térdén pihenő kezei közt.

— Mert hát — folytatta Csorbáné — egy kis hálával is tartozol nekem! No . . . mert egy kis részem nekem is volna abban, hogy te a világon vagy.

Az arczkép egyre gyorsabban forgott Jenő kezeiben.

— Ha én nem vagyok, bizony meg sem ismeri apád anyádat. Erzsi barátnőm volt . . . s tudod, én már férjnél voltam, ő meg nem . . . aztán apád nagyon gazdag ember volt . . . tudod . . . De még sem kapta volna meg Erzsit apád, habár szegény leány is volt Erzsi, ha én nem vagyok! . . . Bizugy! . . . Bizugy Jenőkém . . . Hálával tartozol nekem!

Jenő félig lecsukta szemeit. Halkan, elfaló hangon kérdezte.

— Nem szerette apámat?

Csorbáné ijedten nézett Jenőre, látva a hirtelen elváltozást, zavarral, aggodalommal felelt:

— De igen hogyan később aztán megszerette, igen megszerette!

Az arczkép darabokban hullott az asztal alá.

* * *

A kocsis mikor visszajött, mint csolát regélte a méltóságos asszonynak, hogy az ifju nagyságos ur egész uton sirt, zokogott.

Téli dalok.

Irta: Lengyel Elza.

Dal kell az én lelkemnek!
Daltól éled az!
Legyen benne fájdalom
Öröm vagy panasz!

— Milyen is lenne e föld?
A nagy természet?
— Mit is érne dal nélkül
Az egész élet?

A dalért, a virágért
Élek halok én!
Szép nekem a jégvirág
Zorá tél közepén.

A tiszta, hófehér szín
A legszebb nekem,
A fehér virágot én
Nagyon szeretem.

Rólad is tudok én dalt
Hószin szemfedő!
Hajh! Te benned rejlik a
Múlt, jelen s jövő!

Szép, virágos, hófehér
Szemfedő felett,
Hallám zengeni én a
Legszebb éneket!

Ki hű, tiszta és igaz
Lesz-e boldog a' ?
Egy dalban meg van írva,
Hogy soha! . . . soha! . . .

Egy dalban lett megírva,
Az én végzetem . . .
Ó, azt a dalt! míg élek
Mindig érzem!

Wagner Siegfried.

A példabeszéd azt tartja, hogy az alma nem esik messze a fájától. Ezt a példabeszédet azonban már sokszor meghazudtolták az életben.

Petőfi Sándornak, a páratlan lírai költőnek a fia Zoltán, kit rajongva szeretett, elzüllött. Pedig voltak, kik a fiút nevelték, tanították, kik édes atyja lánglelkét igyekeztek benne fölismereni, mind hiába, atyja világra szóló tehetségéből egy szikra sem maradt benne.

Szigligeti Edének, a termékeny színműrőnek a fia József, hasonlóképpen elzüllött, pedig az édes atyja mellett nő fel s utóljára is a szeszes italok mértéktelen élvezete miatt deliriumba esett s a tébolyházban végezte be életét.

Ezekhez hasonlóan számtalan példa áll előttünk.

Wagner Rikhard, nagy zenereformátor egyáltalán nem akarta, hogy fia nyomdokát kövesse. Eltiltotta a zenétől s azt óhajtotta, hogy legyen mérnök, építész, államhivatalnok, vagy akármilyen, csak zenész ne legyen.

Es ime, a fiúból még is zenész lett, még pedig olyan, ki a maga lábán jár és nem utánozza édes atyját.

A nagyvilág kíváncsian fordult a nagy reformátor fia felé, hogy szemtől-szembe láthassa Liszt Ferenc unokáját.

A filharmonikusok harmadik hangversenyén, folyó hó 6-án mutatta be magát s mikor az emelvényre lépett az óriási nagy közönség — mely a redut termeit megtöltötte — frenetikus tapsban tört ki.

A látcsövek zápora fordult feléje s első sorban külsőjét bámulták. Férfias alak, magas domború homlok, a haj színe, puhasága, sőt még a csimbókban előre hulló fürt is, — továbbá a vékony száj és az orr merész görbülése: egészen a Wagner Rikhardé. Ellenben a szelid ábrándozó kék szem, a gyöngéden formált, inkább nőiesen finom, mint férfiasan erélyes áll és a száj körül lebegő mosoly: egészen Liszt Ferenczre vall.

Wagner Siegfried öt nagy számot dirigált s legtöbb hatással, atyja és nagyatyja műveit dirigálta a legnagyobb művészettel.

A Mefisztó-keringőt, valamint a csodaszép Siegfried-idyllt, valamint a Bärenhäuternyt nyitányt a legodaadóbb hévvel és művészettel vezette.

Nyitánya a budapesti premiére előtt már meghódította dallamosságával a hallgatót. A szerzőt viharos tapsal üdvözölték, a ki hétszer jelent meg az emelvényen. A filharmonikusok egy hatalmas nemzetiszínű szalaggal övezett babékoszorút nyújtottak át neki.

Beethoventől az Egmont-nyitányt és a Hetedik szimfóniát dirigálta. Ezeknél a mesteri műveknél is megmutatta, hogy értelmes zenész. Előadása csupa élet, kellem és báj.

Előadás után barátságos lakoma volt a Hungária egyik külön termében, melyben több előkelő művész, író és műbarát vett részt.

A tósztok igen jellemzők voltak s Wagner Siegfried azon reményének adott kifejezést, hogy nagyatyjának, Liszt Ferencznek a művei nemsokára Magyarországon is megkapják azt az elismerést, a melyben most Németország részesíti.

Nemzeti Szalón.

A Nemzeti Szalón téli képiállítását művészek és előkelő műpártolók jelenlétében folyó hó 6-án nyitotta meg Wlassics Gyula kultuszminiszter.

A minisztert K. Lippick Elek, a művészeti referens kísérte. Hock János mondta az üdvözlő beszédet, mondván, hogy ez még nem a végcél, mert a Szalón a jövőben is teljesíteni fogja hivatását. A Szalón mostani eredményét a miniszter és a magyar közönség pártfogásával érte el.

A miniszter a többek közt azt mondá, hogy művészeti akciója két főirányban mozog. Az egyiknek a célja bevinni az iskolába az esztétikai izlés és érzés fejleszté-

sét, életszükségletté nevelni a művészet iránt táplált érdeklődést s ezzel megnemesíteni, eszményibbé tenni a jövő magyar társadalom világnézetét.

A másik az iskolai akcióval együttesen, párhuzamosan fejleszteni a magyar társadalmat s azt megnyerni a művészetnek. Szeged, Arad, Miskolcz már jó példával jártak elől és megalapították kulturális és művészeti egyleteiket.

Legyünk rajta mindnyájan — úgymond — hogy a szépen megindult mozgalom tüze el ne hamvadjon, hanem világítsa be az egész ország minden jelentékenyebb városát s erre a legjobb mód, ha minél kiválóbb művészi termékekkel gazdagított kiállításokat rendezünk.

A miniszter a kiállítást megnyitottnak nyilvánította, mire megkezdődött a kiállított festmények és szobrok megtekintése.

Először Edvi Illés aquarelljeit nézte meg a miniszter s elragadtatással szólott felőlük. Majd Mendlik Oszkár „Hullámcsapás” című képénél időzött. Szikszay Ferencnek különösen a „Halászkok éjjel”-t tüntette ki. Rubovics „Pipázó paraszt”-járól és „Csendélet”-éről, Zempléni „Falu hőse”-ről s László portraitjeiről elismerően emlékezett meg. Tovább időzött Major Jenő képei előtt, Baditz képei szintén megnyerték tetszését. Manheimer több képet állított ki, melyekről szintén elismerőleg szólt. Glatz tanulmányai hasonlólag lekötötték figyelmét. A művészt be is mutattatta magának. Kimmach László „Pipázó gyermekek” című képe mosolyra indította a minisztert. Az első teremben még a Spiegel Frigyes építész által tervezett bútorokat tekintette meg.

Ebben a teremben Pörge, Boem, Ritta, Markó, Székely, Kende, Büttner Helén, Bruck Mina képeinek megtekintése után a második terembe ment, hol a nagybányai Hollósy iskola gyűjteményes kiállítása van.

Itt a kalauzolást maga Hollósy vette át. Elsőnek Filkenslein Sámuel és Herrerrel mutatta be a miniszternek, kik külföldiek. Képeiket dicsérettel tüntette ki. Góth képei után Krizsanowszky Konrád munkái előtt időzött hosszabb ideig. Azután Luxembacher, Honti, Hober, Stágl Rezső, Zsoldos, Hradil és Katz műveit tekintette meg, melyekről szintén elismerőleg nyilatkozott, mire elbucszva a művészekről, teljes megalégedésének adott kifejezést. A jelenvoltak megéljenezték a minisztert.

A termek művésziesen vannak dekorálva. A parkettet perzsiai szőnyegek borítják és a fülkéket, sarkokat hatalmas pálmák ékesítik.

Dr. Ferenczi Zoltán.

Kolozsvár, december 10.

Hónapokon keresztülrős harc folyt a budapesti egyetemi könyvtár igazgatóságáért. Izgatottan vártuk, mi kolozsváriak, a miniszter döntését. „Bár Ferenczit neveznék ki!” „Bár itt hagynák nálunk!” Igazán magunk sem tudtuk, mikor a döntés híre végre leérkezett hozzánk, hogy örüljünk-e Ferenczi Zoltán kitüntetésének, vagy inkább tán jobban illenék nekünk tulajdonkép búsulni, mert elveszítjük őt, a kit pedig társadalmunk minden rétege egyformán becsült, tisztelt és szeretett.

Tegnapelőtti búcsúztunk el tőle azon az estélyen, melyet tiszteletére rendeztünk. Bajos volna hirtelenében megtudni, hogy azt a búcsúlakomát ki is rendezte hát? Magának tulajdonítja a kezdeményezést az egyetem, a melynek Ferenczi nyilván. rendk. tanára; az Erdélyi Irodalmi Társaság, a melynek titkára és legbuzgóbb tagja; a kereskedelmi akadémia, melynek az a szerencse jutott ki, hogy őt az intézet megalapítása óta tanárának nyerhette meg.

Kolozsvárnak nincs az a kulturális vagy humánus inézete, a melyet nem érdekelne az ő távozása.

Részt vett évtizedek óta a városnak minden jelentékenyebb mozgalmában; minden jó ügy harcosának vallotta Ferenczit. Övé a legfőbb érdem azért is, hogy a technológiai iparmúzeum díszes palotája ma készen áll. A szakképzett elméleti tudósnak nem derogált gyakorlati kérdésekkel foglalkozni s ő szervezte először azokat a népszerű felolvasásokat, a melyek élénk érdeklődést keltenek ma is iparosaink és kereskedőink körében.

Negyvenkét évet töltött Erdélyben, ebből harmincnégyet itt Kolozsvárt.

Ezt a szép időt Petőfi tanulmányai, egyetemű előadásai, minden rendű, közhasznú tevékenysége között tölté el.

Ez a bámulatosan sokoldalú, nagy tevékenységű ember, a ki mintaszerűen neveli saját maga három kedves gyermekét, mégis be tudta osztani az idejét úgy, hogy két órát tudott juttatni sétára is.

A ki ezeken a sétákon társa lehetett, az nem felejté el azt a ritka élvezetet, a melyben részesült. Nincs az a tárgy, a mely ő előtte ismeretlen világrész lenne. Lelkesedve, tűzzel, az ékesszólás meggyőző erejével szokott vitatkozni mindig, mert ő mindig elemében szokott lenni.

Mi nem birtuk megérteni, hogy egy ember honnan veszi a tehetséget, meg az időt arra, hogy mindenben ilyen tájékozottságra tegyen szert. Csupa káptalan a feje. A felügyeletére bizott ezernyi ezer könyvet talán mind végig böngészte? Az igaz, hogy ritka szép memóriával áldotta meg az isten. Régi kódexekből reczitált, a könyvpiac újabb termékeit ő olvasta el köztünk legelőbb.

De nemcsak azt a parázs észet csodáltuk mi benne, hanem még annál is inkább áldott jó szívéért szerettük. Rokonszenves egyéniségét a szív koronázta meg. Barátai ezért nem feledhetik el soha. Ezért sajnáljuk, hogy el kell veszítenünk.

Diadalainak tanúi, szinte részesei voltunk. Büszkék vagyunk reá. Az anya nem félti jobban a gyermekét, mikor először hosszabb útra ereszté el magától, mint a hogy mi féltjük a mi Ferenczi Zoltánunkat most, a midőn idegen környezetben, a mi szerető gondoskodásunk nélkül, kell ezentúl élnie.

Tudjuk mi azt jól, hogy felismerik és megbecsülik őt Pesten is, de az szomorú viasztalás nekünk, a kiket itt hagyott.

—a—

S z i n h á z.

A Nemzeti színházban csütörtökön december 7-én új darabot adtak, melynek címe: „Kiváltságok“. Ezt az egy felvonásos kis újdonságot Somorjai Arthur írta, ki a színműirodalom terén egészen új ember, ki köztudomás szerint a Délvidéken San-Remóban keres üdülést. Ott a napsugaras enyhe ég alatt szülemlett meg benne a gondolat, hogy ebbe a reális világba ideális életet vegyítsen s ha nem is találta el tökéletesen azt a hangot, melyet megpendített, el kell ismernünk, hogy izléssel, minden dagályosságtól menten kezeli a lantot, melyet kezébe vett.

Hősnője egy ifjú asszony, ki boldognak vélt házasságából csakhamar kijózanodik. Mártha, az ifjú asszony, mint serdülő leányka, mielőtt Létaikhoz nőül men: volna, ifjú kori barátja, dr. Baráth iránt érzett vonzalmat, de az nem vette észre a felső rózsabimbót, mely feléje mosolygott s a leány szívében új tavasz állt be s megismerkedett Létaival, megszerette s feleségül ment hozzá.

Létai, a divatos regényíró és országos képviselő, kinek az az elve, hogy az író, a költő kiváltságos lény s mint ilyen, nem követé el vétket, ha kirúg a hámból, sőt hasznára válik az emberiségnek, az irodalomnak, avval az elhatározással vette el az ártatlan kislányt, hogy mellette tanulmányozni fogja a társadalmi élet feslettségét s azt ostromozva a nagyközönség elé tárja.

Mártha, a jellemes asszony azonban nem ért egyet az urával, mert attól, mint férjétől hűséget követel.

Egy este, a híres író és képviselő kiváltságánál fogva elmegy hazulról egy szép asszonyhoz, a ki őt várja. Doktor barátja óva inti, hogy ne tegye azt, de az hajthatatlan marad s elmegy, mert úgymond, hogy neki, a szép bankigazgatónén studiumot kell tennie a tiltott szerelemből.

Nem törődik nejjével, nem jut eszébe, hogy éppen ezen a napon van házasságának negyedik évfordulója.

Ezt a napot most csupán a hű barát ünnepli meg egy szép gyöngyvirág bokrétaival, melyet a magára hagyott fiatal asszonynak felküld.

Megjegyzendő itt, hogy Baráth és Létai egy pavillonban laknak.

Az elhagyott asszony lemegy a hű barát lakására, abban a reményben, hogy férjét is ott fogja találni.

De az máshol van most.

Baráth és Mártha, mint régi jó ismerősök feszitelenül társalognak egymással s hozzá ülnek a theához s elbeszélnek ifjúkori élményeiket. Baráth elmondja, hogy mikor megtudta, hogy Létei megkérte a kezét, ő volt az, ki szüleinél közbenjárt.

Most azonban sajnálja, hogy ezt tette, mert ő is szerette őt, de szerelméről mélyen hallgatott, nem akarván utjában állani boldogságának.

E közben hazajön Létei, még pedig mámoros fővel. Mártha elsiet, hogy lakásán fogadhassa férjét, de véletlenül nem mehet föl s a szomszéd lakosztályba menekül s kihallgatja Létei és Baráth között történt párbeszédet. Létei elmondja, hogy az egész éjszakát a bankigazgató nejenél akarta tölteni, a kinek férje Bécsbe utazott, de miután azt nem tehetette, felkéri barátját, hogy valami ürügy alatt mentse ki neje előtt. Baráth hevesen tiltakozik Létei aljas eljárása ellen s bevallja, hogy milyen áldozatot hozott ő akkor, midőn forró szerelmét alárendelte barátja boldogságának. Létei elszörnyűködik s gyanúsító szavakat vág barátja szeme közé s majdnem tettelegességre vetemedik.

Ekkor előlép Mártha, ki akaratlanul tanúja lett e jelenetnek. Ez a rövid negyedóra elég volt neki, hogy illúziójából kigyógyuljon.

De egyszersmind megtudta azt is, hogy hol virul az ő boldo sága. A kiváltságos férfiúnak isten hozzádot, a jó barátnak pedig egy viszontlátást mond és a függöny legördül.

Ez a kis szindarab az első jelenésben terjengős s csakis a közepe táján válik drámává. Az explosió reális, a nélkül azonban, hogy durva lenne, a befejezés pedig világos és megnyugtató. Stílusa novellaszerű. Hanem a jellemek festésében gazdag.

A közönség meg volt elégedve.

Márthat Alszegehy, Léteit Dezső és Baráthot Mihályfi remekül játszották.

A közönség kitüntetése jeléül hatszor hívta őket a lámpák elé.

Ezt követte Dumas Alfonz úr című darabja, melyben Hegyesi Mari hosszas távolléte után lépett föl először. Vizváriné és Náday valamint Hegyesi Mari zajos elismerésben részesültek.

* * *

A Népszínházban egyidejűleg a Nemzeti színház premierjével került színre ifjú Bokor József 100 arannyal jutalmazott pályaműve. Elég sokáig kellett erre a darabra várunk s valóban a legnagyobb kíváncsisággal mentünk premierjére. Végignézve a darabot, elmondhatjuk, hogy kellemes meglepetésben részesültünk; mert a bírálóbizottság most az egyszer nem méltatlanul ítélte oda a pálmát, illetve a sárga csikókat.

A „Kuruczfurfang“ komoly mű, ment minden léhaságtól s éppen azért megérdemli, hogy komolyan foglalkozzunk vele.

Meglátszik rajta, hogy szerzője ambícióval dolgozott rajta s tudásának, tapasztalatainak kincsesházából a legdrágább ékszereket szedte elő, melyekkel kedvenczét felcizcomázta.

Látszik rajta, hogy mielőtt megfogamzott agyában a kuruczfurfang, már nagyon jól ismerte Molièret; mert ha levennénk róla a népszínmű keretet, maga a kép egy igen sikerült vígjáték volna.

Szinte jólesőleg hat a magyar ember érzékére az a levegő, melyben mozog.

Szinte beleképzeljük magunkat a Rákóczy és Bercsényi korába, abba a fenségesen bús korszakba, mikor még a tárogatók és a hegedősök zengették a magyar leventék dicsőségét.

A mint látjuk, a darab hátere történeti, míg maga a cselekmény az emberiség gyarlóságán alapszik.

Bögözi Bögözy Lőrincz uram, özvegy Becskeyné csodaszép unokáját, Ilonát el akarja halászni a labancz háborúban hadakozó Tetény Gábor kurucz kapitány elől azon ráfogással, hogy a kapitány holt hírért költi. De a kapitány éppen akkor érkezik meg, mikor a vén cselszövő lakodalmat akar ülni Ilonával. A kapitány dühbe jő és reá akar rontani, hogy megfojtsa a vén impostort, de egy eszes kuruczmenyecske, Bedő István felesége Bözse megállítja az utjában s ellátja jó tanáccsal s a következő furfangot eszeli ki:

A kuruczmenyecske morva grófnőnek öltözik át s azonképpen jelenik meg a Jókó várában, a hol elcsavarja a vén Bögözy fejét, úgy hogy ez maga mond le a kapitány javára a tündérszép Ilonáról, s mikor ez megtörténik, nyakába varrják az

öreg Borbálát, a kivel már husz esztendeig élt csendes boldogságban — hit nélkül s hogy ki ne nevéssék, kénytelen-kelletlen jó képet vág a dologhoz.

E mellett a mesterileg bonyolított mese mellett látjuk a kurucz népszokásokat, tánczokat és halljuk a töről metszett eredeti dalokat.

Blaža Luiza Bözsit művészetének teljes felhasználásával személyesítette. Dalaival pedig még a rendesnél is jobban elragadta hallgatóit. Csatai Zsófi minden ízében eredeti alak volt Borbála szerepében s finom komikumával folytonos derűltégekben tartotta a közönséget.

Z. Bárdi Gabi a tündérszép Ilonában valóban tündérszép volt. Előttünk állt a régmúlt idők nemes kisasszonya, ki méltó párja lett a vitéz kapitánynak. Gazsi Mariska helyre kis kurucz leány volt s a mindenképpen férjhez menni akaró Katiczát szeretetreméltóan személyesítette s hogy a nőszereplők közül senkit se hagyjunk ki, meg kell még emlékeznünk Krecsányi Saroltáról és Siposnéról, az első Becskyné asszonyomat, az utóbbi Czinka Pannát karakterisztikusan mutatta be. A férfiak közül az oroszánrészt Némethnek jutott, ki a vén imposztort az ő megszokott humorával játszotta. Szirmai volt a csinos kurucz kapitány, a kit együtt látva Ilonával, ellehetett mondani, hogy szép egy pár cseléd. az Isten is egymásnak teremtette.

A rendezés Vidor Pál kezében volt, ki azt színpadi ismeretével a legnagyobb korrektéssel végezte. A jelmezek, diszletek, tánczok szemképráztatók voltak és valódi élvezetet nyújtottak.

A közönség, mely a színházat zsufolásig megtöltötte, frenetikusán tapsolt a szereplőknek és a szerzőnek.

Mindezekből az látszik, hogy a közönség meg van elégedve, a kritikus is megvan elégedve, a szerző is, a színészek is, de legjobban az igazgató, kinek a kurucz furfang még igen sok zsufolt házat fog hozni.

Az én bűnöm.

— Olasz regény. —

Irta: Cordelia.

Olaszból fordította: Dr. Cs. Papp József.

— Folytatás. —

Milanó, november 23.

Ma egy újabb fordulat adta magát elő a Manfredi grófné elleni bűnpörben. Mikor az összes tanúkat kihallgatták s a közönség szánakozva nézett a vádlottra, ime egyszerre azt kívánja a védőügyvéd, hogy bocsásson a törvényszék kihallgatásra még egy új tanút, Sanvitale báróné volt szobalányát.

A jól öltözött, de különben nagyon közönséges képű fehérszínű megjelent, kíváncsi moraj hangzott fel a teremben, azután pedig oly nagy csend állott be, hogy a légy repülését is meglehetett volna hallani.

A szokásos alakosságok után Maria Fantini, 35 éves tanúhoz azt a kérdést intézi az elnök, hogy hány évig szolgált Sanvitale bárónénál.

— Három esztendeig — feleli a tanú.

— Milyen véleménye volt a bárónéról?

— Olyan volt ő is, mint a többi úriasszony, vagy még azoknál is rosszabb.

— Miért szolgált mégis annyi ideig nála?

— Azért, mert nem mert elküldeni. Nagyon csinján kellett velem bánnia, mert olyasminek jöttem a nyomába, hogy itt volt a kezeim közt a báróné

— Mondja el tehát, a mit tud. Volt-e szeretője a bárónénak?

A vádló itt félbe akarta szakítani a kihallgatást, mert szerinte a Manfredi grófné ellen indított bűnügyben vagyunk itt és nem Sanvitale báróné a vádlott, hiszen ő áldozat.

Az elnök azonban kijelenti, hogy az összes tanúkat ki kell hallgatni és észrevételeit később, annak idején majd megteheti.

Ismét helyre állt a csend s az elnök újra felteszi tanúhoz a kérdést:

— Hát talán nem volt a báróné olyan tisztességes asszony, amilyennek látszott?

— Értett ahhoz nagyon, hogy tisztességesnek lássék, de ha mondom: rosszabb volt a többinél is.

— Bizonyítsa be az állítását.

— Én be tudom bizonyítani. hiába eszelte ki olyan ravaszúl. Beismerem a hibámat: mihelyt belépek valahova szolgálatba, először a háziasszonyok gyöngéje oldalát szoktam kipuhatolni. Hiszen mindenki úgy segít a dolgán, a hogy tud.

— Menjünk tovább, ne térjen el a tárgytól! Említsen fel vagy egy esetet, mondá az elnök.

— Azonnal elnök úr! Egyik évben fürdön voltunk. Az én úrnóm szobája mellett volt egy másik szoba, a hol egy úr lakott. A két szoba közt levő ajtó természetesen mindig be volt zárva, én legalább azt hittem.

Egyszer váratlanul oda érkezik a báró úr. Én sebtiben értesítettem erről az úrnómet és mit láttam? A két szoba közt levő közös ajtó nyitva volt; a báróné pedig nagyon bizalmas beszélgetésbe elegyedett azzal a bizonyos úrral, pedig nem hittem volna, hogy viszony van köztük. Mikor elmondom az úrnómetnek, hogy megjött a báró, hirtelenében bezárták az ajtót és mikor a báró úr bement, szép csendesesen mosolyogva ment elébe az asszony, megcsókolta és olyan szíves „Isten hozott”-tal fogadta, mintha semmi sem történt volna.

— Ott maradtak tovább is abban a házban?

— Hogyne! Az asszony nagyon rimázkodott előttem. Jól kezdett a dolgom menni azt csináltam, a mit én akartam; akkor volt kimenőm, mikor tetszett; olyan finoman bánt velem, hogy „a másik báróné”-nak hívtak.

— És azután hogyan váltak el?

— Számítás volt az egész. Féltékeny volt rám, mert rám fogta, hogy a gyermekük házitanítója nekem udvarol. Merem állítani, hogy a tanítóval is volt ügye. Mert tetszett annak az asszonynak minden férfi. Egyszer dühbe jött és valami ürügy alatt elküldött a szolgálatból.

— Nem tiltakozott ellene?

— Elmondom azt is. Belefáradtam a szeszélyeibe és mert mindenki tisztességes asszonynak tartotta, attól féltem, hogy előbb vagy utóbb kitudódik a csapodársága s akkor aztán én is bajba kerülhetek, pedig féltettem a jövőmet. Tisztességes házba akartam elszegődni és férjhez akartam menni, mihelyt alkalom kínálkozik rá, a minthogy csakugyan úgy is történt.

— Hát a báróné nem félt, hogy eltalálja árulni?

— Azzal fenyegetőzött, hogy nem ad jó bizonyítványt, ha eljér a szám. Különbben még nem is volt miért, hogy eláruljam.

— Sokszor eljárógatott a házhoz Manfredi gróf?

— Csak akkoriban kezdett oda járógatni, mikor engem elküldtek onnan. Nem tudom, hogy attól fogva mi történt.

— Nem tudja, hogy az utóbbi időkben kedvese volt-e a gróf neki?

— Nem tudok semmit róla. De különben volt annak annyi kedvese, hogy akár azzal az egygyel, akár a nélkül.

Mikor bevégződött a kihallgatása, suttogni kezdett az izgatott kíváncsi hallgatóság.

Ezután a vádló ügyvéd beszélt kevés hatással. Holnap a védőbeszédre kerül a sor. Talán a jövő héten i:hatok az ítéletről is.

A vádlott arca felderült; úgy látszik, van némi reménye. A mi engem illet, csak egy dolgot nem értek, az pedig az, hogy az áldozat ellen folyik a vizsgálat. nem pedig a vádlott ellen.

(Folytatása következik.)

A szerelem az a szívnek, mi a harmat a virágnak.

Előre látó természeti törvény rendeli úgy, hogy szülők ne létezhesenek gyermekek nélkül.

A hét története.

A király pénteken este, december 8-án udvari ebédet adott Bécsben. Résztvettek: Nikolajevics Miklós nagyherceg, Krompensi és Hall ezredesek, Ferencz Ferdinánd és Ottó királyi hercegek, Kapuist gróf nagykövet és az orosz követség személyzete, Woronin orosz attasé, Goluchowski gróf külügyminiszter, Krieghammer báró hadügyminiszter, Beck báró vezérkari főnök, a bajor tiszti küldöttség és az udvari méltóságok. A király orosz dragonyos ezredének egyenruháját viselte. A nagyherceg jobb felül ült ő felsége mellett.

A király ruttkai Ráth Péternek a Kassa-Oderbergi vasut vezérigazgatójának az udvari tanácsosi méltóságot adományozta. A kinevezési okmányt a tisztikar jelenlétében dr. Falk Miksa országos képviselő nyújtotta át.

A pápa betegsége enyhült. A december 14-ére kitűzött konzisztóriumot okvetlenül megtartják. Laponni aggódva néz a bűnbocsánati esztendő kezdete elé, a melvet a szent atya minden körülmények között személyesen akar megnyitni, a mikor szüggésképpen ki lesz téve az erős légáramlatnak, a mely a Pétertemplom előcsarnokában még erősebb emberekre is ártalmas, sőt veszedelmes is szokott lenni.

Hetyey Sámuel pécsi püspök, ki nemrég 100,000 frtot ajándékozott a püspök jogakadémia és tanítóintézet javára, ma egy hete 1400 frtot küldött Pécs városa szegényeinek, mint karácsonyi ajándékot.

Sándor szerb király e hó végén Bécsbe utazik királyunk látogatására. A szerb király ő felsége meghívására a Hofburgban fog lakni.

Ferencz Ferdinánd királyi herceg Győrött állomásozó ezredét megajándékozta jól sikerült arczképével. A győri ezred tiszti küldöttsége, hogy a királyi hercegnek ezt a figyelmét megköszönje f. hó 5-én Bécsbe utazott, hol a királyi herceg ebédet adott tiszteletükre.

Hunyady József grófnak és Caraman-Chimay Magdolna grófnőnek küszöbön levő házasságát jelentik Brüsszelből. A menyasszony az elhunyt Eugene Caraman-Chimay hercegnek és nejének, szül. Graffen ried. Villars hercegnőnek negyedik leánya. Legidősebb nővére Salis-Soglio grófnak, a második pedig Széchenyi Dénes grófnak felesége, harmadik nővére, Alice még hajadon.

A vőlegény Hunyady Imre gróf főszertármesternek fia és Khevenhüller-Metsch gróf brüsszeli osztrák-magyar követnek unokaöccse.

Özveggy Vojnics Énokné szül. Szalubi Rozália úrnő f. hó 4-én életének 84-ik évében Zomborban meghalt.

A magyar kormány a váci püspökségre -- hir szerint -- Fraknoi Vilmost, a jeles tudóst jelölte. Mellette mint jelöltet említik Széchenyi Miklós gróf jaáki apátot és Csáky Károly gróf esztergomi kanonokot. Ő felségének is van állítólag jelöltje és ez dr. Fischer-Colbrie Ágost, a bécsi Augusztinum direktora, a ki esztergomi pap volt.

Lapunk mai száma Kállay Sándor, lapunk munkatársától „Apróságok“ című könyvéből hoz mutatványt. Feleslegesnek tartjuk műveit dicsérni, hisz azoknak nemes irányát olvasóink már úgy is ismerik, itt csupán azt kívánjuk megemlíteni, hogy a kik e tehetséges írónak műveit együtt kívánják birni, azokat megszerezhetik ifj. Nagel Ottó könyvkereskedésében, a ki a csinos kötetet kiadta.

A HÖLGYVILÁG FIGYELMÉBE!

Azon hölgyek, a kik az elegáns öltözékre
súlyt fektetnek; ne mellőzzék a főkelléket:

a kitűnő szabású vállfüzőt,

a mely az alaknak, tetszetős és kecses formát
kölcsonöz, forduljanak tehát ezért

GYOVAY VILMA

vállfüző üzletéhez

Budapest, IV., Egyetem-utca 9. szám alá,

hol a megrendelések
gyorsan és pontosan eszközöltetnek